

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 107.335 van 4 juni 2002
in de zaak A. 96.370/XIV-105**

In zake : XXX,
 wonende te 3000 LEUVEN,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

-

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 29 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 september 2000;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 17 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 februari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 3 december 1999 en zich vluchteling verklaart op 8 december 1999; dat op 7 maart 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 31 augustus 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt op grond van artikel 52, § 2, 4/, van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet), om reden dat de verzoekende partij zonder geldige reden verzuimd heeft binnen de maand na de verzending gevolg heeft gegeven aan een oproeping om de motieven van haar asielaanvraag te komen toelichten of deze schriftelijk over te maken; dat dit de thans bestreden beslissing is;

Overwegende dat de raadsvrouw van de tweede verwerende partij bij brief van 3 oktober 2001 aan de Raad van State laat weten dat zij afstand doet van “de exceptie ingeroepen als ‘hoofdzakelijk’ en waarbij wordt gesteld dat de minister van Binnenlandse Zaken geen verwerende partij is”;

2. Overwegende dat de raadsvrouw van de minister van Binnenlandse Zaken bij brief van 3 oktober 2001 aan de Raad van State laat weten dat zij afstand doet van de exceptie waarbij wordt gesteld dat de minister van Binnenlandse Zaken geen verwerende partij is;

3. Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken in zijn memorie van antwoord opwerpt dat het verzoekschrift tot schorsing onontvankelijk is ratione temporis;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 4 september 2000; dat het verzoekschrift werd ingediend op 29 september 2000, d.i. binnen de geldende termijn van 30 dagen; dat de exceptie niet wordt aangenomen;

4.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt :

“1. Schending van art. 52 par 2, 4/ van de wet van 15 december 1980 terzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

De Commissaris-generaal vermag enkel de beslissing van weigering van verblijf te bevestigen als hij vaststelt dat de betrokkene binnen de maand na verzending door de Minister geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen en daarvoor geen geldige redenen kan opgeven.

De verzoeker heeft steeds de oproepingen en vragen om inlichtingen van de Minister beantwoord.

De Commissaris-generaal heeft niet de wettelijke bevoegdheid om op basis van niet beantwoorde jgens zijn diensten van een convocatie of vraag om inlichtingen een beslissing van de Minister tot weigering van verblijf te bevestigen.

Zulks blijkt niet alleen uit de aanhef van art 52 par 2, waar uitdrukkelijk sprake is dat de Minister of zijn gemachtigde kan beslissen betrokkene niet tot het verblijf toe te laten, maar evenzeer uit punt 4 van voormeld artikel en paragraaf dat uitdrukkelijk voorziet dat dergelijke beslissing slechts kan worden genomen bij gebreke aan geldige redenen op te geven door de betrokkene. Zou de Commissaris-generaal tegen de uitdrukkelijke bepaling van de wet de bevoegdheid hebben op basis van het niet beantwoorden van een convocatie of het niet verstrekken van gevraagde inlichtingen jgens zijn diensten, een weigering van verblijf te bevestigen, dan zou de betrokkene minstens de gelegenheid moeten krijgen om valabele redenen te laten gelden vooraleer er enige beslissing wordt genomen.”;

4.1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn memorie van antwoord hierop als volgt repliceert :

“2.1. In zijn eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 52, § 2, 4de van de Vreemdelingenwet.

- De Conventie van Genève laat aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag. Van deze bevoegdheid werd door de Belgische wetgever gebruik gemaakt via artikel 52 van de Vreemdelingenwet. In casu heeft de Commissaris-generaal besloten tot een technische weigering op grond van artikel 52, par. 2 al. 4 van de Vreemdelingenwet.

- Verweerder merkt op dat de bestreden beslissing is genomen in het kader van de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure. Dit betekent dat de Commissaris-generaal in dit stadium van de procedure alleen heeft geoordeeld over de vraag of verzoeker al of niet voorlopig toegelaten moest worden op het grondgebied, om zodoende in een later stadium een grondiger onderzoek te kunnen uitvoeren over de vraag of -de dan al ontvankelijk verklaarde kandidaat-vluchteling- de status van vluchteling moet verkrijgen of niet.

- Verweerder stipt aan dat de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid inzake de asielprocedure correct heeft uitgeoefend. Art. 63/3 van Vreemdelingenwet biedt aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid hetzij een asielaanvraag niet ontvankelijk te verklaren en de verblijfsweigering genomen door de Minister te bevestigen hetzij de asielaanvraag ontvankelijk te verklaren. In de wet wordt echter niet uitdrukkelijk bepaald op welke criteria de Commissaris-generaal kan besluiten tot de onontvankelijkheid van een asielaanvraag. De verschillende onontvankelijkheidsgronden waarop de Minister van Binnenlandse Zaken of diens gemachtigde zich kan beroepen worden opgesomd in art. 52 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de Commissaris-generaal de weigering van verblijf, genomen door de Minister of zijn gemachtigde kan bevestigen is het logisch dat hij dit eveneens doet op basis van dezelfde ontvankelijkheidsgronden. Naast de ontvankelijkheidsgronden "kennelijk ongegrond", "bedrieglijk", "vreemd" ... enz. opgesomd in art. 52 § 1 kan de

Commissaris-generaal zich ook baseren op de ontvankelijkheidsgronden voorzien in art. 52 § 2, 4de mn. het geen gevolg geven binnen de maand na verzending ervan aan een oproeping noch aan een verzoek om inlichtingen zonder geldige reden, om de weigeringsbeslissing genomen door de Minister of diens gemachtigde te bevestigen.

- Verweerder verduidelijkt dat de bestreden beslissing om louter formele reden werd genomen. Verzoeker werd door verweerder bij aangetekende brief van 10 juli 2000 opgeroepen voor verhoor dat was voorzien op 19 juli 2000. Deze oproepingsbrief werd gestuurd naar de door verzoeker op 7 april 2000 gekozen woonplaats m.n.: 3800 Sint-Truiden, Montenakenweg 145. Verzoeker heeft binnen de maand die volgt op de datum van de oproeping geen gevolg gegeven aan deze oproeping, noch heeft hij daarvoor een geldige reden opgegeven.

- Verzoeker werpt op dat de Commissaris-generaal niet de wettelijke bevoegdheid heeft om, op basis van het niet beantwoorden "jegens zijn diensten" van een convocatie of een vraag om inlichtingen, een beslissing van de Minister tot weigering van verblijf te bevestigen.

Verweerder stelt dat verzoeker zich over de hele lijn vergist.

Het Commissariaat-generaal heeft zelf de bevoegdheid (sedert de wetswijziging van 6 mei 1993) om, in graad van hoger beroep, een eindbeslissing te treffen over de ontvankelijkheid van de asielaanvraag en neemt in de beslissing de feitelijke en de juridische overwegingen op die de Commissaris-generaal ertoe genoopt hebben de asielaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Verweerder wenst er eveneens op te wijzen en te benadrukken dat de bevoegdheid van de vertegenwoordiger in België van de VN-Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen voor de aanvragen ingediend na 31 januari 1988 (door de wet van 14 juli 1987), werd overgenomen door het Commissariaat-generaal, die een onafhankelijke administratieve overheid is met quasi-jurisdictionele inslag. De Commissaris-generaal beschikt in de beroepsfase over een autonome beslissingsmacht (zie p. 10 Elfde Jaarverslag CGVS).

Het eerste middel is niet ernstig.”;

4.1.3. Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken in zijn memorie van antwoord geen verweer ten gronde ontwikkelt;

4.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord hier niets meer aan toevoegt;

4.1.5. Overwegende dat artikel 63/2, § 1, van de vreemdelingenwet een dringend beroep instelt bij de commissaris-generaal tegen de beslissing waarbij de minister van Binnenlandse Zaken of diens gemachtigde, met toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet, het verblijf of de vestiging in het Rijk weigert aan de vreemdeling die zich vluchteling verklaart; dat de commissaris-generaal luidens artikel 63/3, eerste lid, van dezelfde wet, deze beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken of diens gemachtigde kan bevestigen dan wel beslissen dat een verder onderzoek noodzakelijk is; dat de voornoemde bepalingen derhalve een georganiseerd administratief beroep inrichten tegen de in artikel 63 van de vreemdelingenwet bepaalde beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken; dat het voornoemde artikel 63/2 niet uitdrukkelijk de gronden vermeldt waarop de commissaris-generaal de bij dringend beroep bij hem aanhangig gemaakte beslissing kan bevestigen dan wel beslissen dat een verder onderzoek noodzakelijk is; dat evenwel één van de wezenskenmerken van een georganiseerd administratief beroep is, dat bij het behandelen van zulk een beroep de aanvraag in haar volledigheid, en dus zowel ten aanzien van de rechtmatigheid als ten aanzien van de

opportuniteit, wordt onderzocht; dat derhalve de commissaris-generaal wanneer hij oordeelt in hoger (dringend) beroep, dezelfde beoordelingsbevoegdheid heeft als die waarover de minister van Binnenlandse Zaken in eerste aanleg beschikt; dat derhalve de commissaris-generaal bij het nemen van de in artikel 63/3, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalde beslissing, rechtmatig kan steunen op de in artikel 52, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalde (on)ontvankelijkheidsgronden; dat de commissaris-generaal derhalve door zijn beslissing te gronden op de in artikel 52, § 2, 4/, van de vreemdelingenwet bepaalde grond, dit artikel niet schendt; dat de verzoekende partij bovendien niet doet gelden, laat staan aantoon, dat zij binnen de in artikel 52, § 2, 4/, van de vreemdelingenwet voorziene termijn een geldige reden voor dit verzuim aan de commissaris-generaal zou hebben doen toekomen; dat het eerste middel niet gegrond is;

4.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een tweede en derde middel aanvoert dat luidt als volgt :

“2. Schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980 terzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

De Commissaris-generaal motiveert op geen enkele wijze waarom hij van oordeel is dat de Minister op correcte wijze heeft besloten tot de weigering van verblijf, nu hij zich ertoe beperkt te verwijzen naar art. 52, par 2, 4/, welk artikel helemaal niet is toegepast (noch toepasbaar was) door de Minister van Binnenlandse Zaken, en niet kan toegepast worden door de Commissaris-generaal. Het uitsluitend motiveren van een bevestigende beslissing zich steunend op procedurale redenen die zich pas voordoen NA de aanvankelijke beslissing komt neer op de totale afwezigheid van motivatie.

3. Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen :

Om dezelfde redenen als ontwikkeld onder middel 2 is er flagrante schending van voormelde wet nu de beslissing niet gemotiveerd is.”;

4.2.2 Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn memorie van antwoord hierop als volgt repliceert :

“2.2. In zijn tweede en derde middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.

- Verweerder wenst aangaande de uitdrukkelijke motivering, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de Wet van 29 juli 1991, aan te stippen dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, hem een zodanig inzicht te verschaffen in die motieven van de handeling dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing wel degelijk kent en bovendien in de middelen aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

- Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing onjuist is gemotiveerd aangezien de Commissaris-generaal op geen enkele wijze gemotiveerd zou hebben waarom hij van oordeel is dat de Minister op correcte wijze heeft besloten tot de weigering van verblijf, nu hij zich ertoe beperkt te verwijzen naar art. 52, par 2, 4de, welk artikel helemaal niet is toegepast (noch toepasbaar was) door de Minister van Binnenlandse Zaken, en niet kan toegepast worden door de Commissaris-generaal.

Verweerder wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder 2.1.

Het tweede en derde middel is niet ernstig.”;

4.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord hier niets meer aan toevoegt;

4.2.4. Overwegende dat de in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze; dat het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; dat de bestreden beslissing duidelijk de reden vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt; dat immers in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat de verzoekende partij zonder geldige redenen binnen de maand na de verzending van een uitnodiging om de motieven voor haar asielaanvraag te gaan toelichten of deze schriftelijk over te zenden aan de commissaris-generaal, geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping, noch aan de vraag om inlichtingen en dat de commissaris-generaal om deze reden, overeenkomstig artikel 52, § 2, vierde lid, van de vreemdelingenwet, de weigeringsbeslissing bevestigt; dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht; dat het middel niet gegrond is;

4.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een vierde middel put uit de schending van artikel 6 EVRM;

4.3.2. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn memorie van antwoord hierop als volgt repliceert :

“2.3. In zijn vierde middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 6 van het E.V.R.M., aangezien hij geen kennis heeft gekregen van de motieven tot de bevestiging van de weigering van verblijf, en evenmin de gelegenheid zou gekregen hebben om valabele redenen naar voren te brengen waarom hij de convocaties en vragen tot inlichtingen niet zou hebben beantwoord.

- Verweerder antwoordt dat het door verzoeker in zijn verzoekschrift opgeworpen middel niet ernstig is. Het middel mist juridische grondslag, gezien verzoekers asielaanvraag om formele redenen werd afgewezen.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt werd aan verzoeker bij aangetekende brief van 10 juli 2000 opgeroepen voor verhoor op het Commissariaat-generaal op 19 juli 2000. Verzoeker kwam niet naar het interview en deelde op geen enkele wijze een geldige reden mee, die zijn afwezigheid zou kunnen staven.

- Naast een oproep om de asielaanvraag mondeling te komen toelichten bevat de oproeping van het Commissariaat-generaal tevens een vraag om inlichtingen en wel met de zinsnede: "Indien een geval van overmacht U belet gevolg te geven aan deze oproeping, wordt U dringend verzocht enerzijds het bewijs van de ingeroepen overmacht en anderzijds de elementen die U ter ondersteuning van uw asielaanvraag wil inroepen, binnen de maand die volgt op de datum van deze oproeping per aangetekend schrijven over te maken aan het Commissariaat-generaal." Hieruit kan afgeleid worden dat aan de asielzoeker de mogelijkheid is geboden om, in geval hij door overmacht de motieven voor zijn asielaanvraag niet kan komen toelichten, dit schriftelijk te doen. Verzoeker heeft echter ook nagelaten binnen de maand na de oproeping voor het interview de motieven voor zijn asielaanvraag schriftelijk aan het Commissariaat-Generaal over te maken. In dat geval voorziet artikel 52, paragraaf 2, 4de van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid dat de Commissaris-generaal de verblijfsweigering, genomen door de minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde in het kader van de asielprocedure, mag bevestigen omdat de kandidaat-vluchteling binnen de maand na de verzending geen gevolg heeft gegeven aan een vraag om inlichtingen.

- In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, heeft hij aldus weldegelijk de kans gekregen om de redenen, die zijn afwezigheid zouden hebben kunnen staven, mee te delen aan het Commissariaat-generaal. Meer nog, zoals hierboven uitgelegd werd verzoeker zelfs expliciet verzocht om, in geval van overmacht, de elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, schriftelijk over te maken aan het Commissariaat-generaal.

Het vierde middel is niet ernstig.”;

4.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord hier niet meer aan toevoegt;

4.3.4. Overwegende dat artikel 6 EVRM enkel geldt in burgerlijke en strafrechtelijke zaken; dat het asielrecht een politiek recht is dat niet valt onder voornoemd artikel; dat het vierde middel niet gegrond is; dat het beroep bij gebrek aan gegrond middel wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juni tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES, wnd. kamervoorzitter,

W. GEURTS,

staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.